

Arrest

nr. 99 307 van 20 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. HARDY loco advocaat S. SAROLEA en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, K.G., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 16 december 1988 in de Tsjetsjeense stad Oeroes-Martan.

Uw problemen gaan terug tot de nacht in juli of augustus 2009 waarin uw neef, C.G., met wie u samen in de bouw werkte, door onbekende overheidsmedewerkers van thuis uit werd meegenomen nadat jullie samen van jullie werk teruggekeerd waren. Hij werd ervan beschuldigd banden te hebben met wahabieten en voedsel en andere goederen voor hen te hebben bijgehouden.

De volgende ochtend keerden overheidsmedewerkers terug naar zijn huis en vroegen aan C.G.'s oudste broer om een document te ondertekenen waarin hij verklaarde dat C.G. uit eigen beweging naar de bergen vertrokken was, wat hij echter weigerde.

In de daarop volgende weken, ging de familie van C.G. naar hem op zoek. Ze brachten alle overheidsdiensten op de hoogte van zijn verdwijning en vroegen ook een mensenrechtenorganisatie om hulp, waarvan kort daarna twee medewerkers vermoord werden.

Bijna dagelijks kwamen ook overheidsmedewerkers bij C.G.'s moeder langs met de vraag een document te ondertekenen om te bevestigen dat hij zelf naar de bergen gegaan was, wat ze evenwel niet deed. In plaats daarvan diende ze klacht in tegen de overheid, maar tot een rechtszaak kwam het uiteindelijk niet omdat er geen bewijzen waren.

Na twee maanden vernamen jullie dat er zich in een mortuarium in Grozny onbekende lijken bevonden, waaronder mogelijk ook dat van C.G.. C.G.'s oudste broer ging er samen met uw vader heen en stelde vast dat C.G. zich inderdaad onder de onbekende slachtoffers bevond en brachten zijn zwaar toegetakelde lichaam naar huis. Ze vernamen dat zijn lichaam, gehuld in een militair uniform, samen met dat van andere rebellen teruggevonden werd in Argun.

Hij werd begraven, maar de autoriteiten weigerden een overlijdensakte af te leveren omdat jullie het lichaam begraven hadden van iemand die als onbekende geregistreerd stond. Pas als iemand ondertekende dat C.G. uit eigen beweging naar de bergen was gegaan, zouden ze de overlijdensakte uitreiken.

Op 20 augustus 2010 werd u zelf meegenomen toen u van bij een vriend onderweg was naar huis. Nadat uw belagers u gevraagd hadden wie u was, duwden ze u in een auto en brachten ze u over naar een onbekende plaats. Daar werd u ondervraagd over uw neef C.G., omdat ze ervan uitgingen dat u op de hoogte was van zijn activiteiten aangezien jullie veel tijd samen doorbrachten en samen werkten. U kon hen echter niets vertellen en werd daarom hard geslagen. U werd er ook zelf van beschuldigd banden te hebben met wahabieten, wat helemaal niet het geval was. Na een viertal uur werd u uiteindelijk vrijgelaten. Uw belagers trokken opnieuw een zak over uw hoofd en zetten u af aan de rand van uw dorp, vanwaar u zelf te voet naar huis ging.

Twee dagen later vertrok u, op aanraden van een vriend van uw neef die bij de ordediensten werkte, samen met uw moeder naar haar zus in Grozny, waar u tot aan uw vertrek verbleef.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 30 augustus 2010. Vanuit Grozny reisde u samen met uw moeder, Y.G. (O.V. 6.686.845), en jongste zus met de trein naar Moskou. De rest van uw gezin bleef achter in Goyty. Vanuit Moskou reisden jullie met de trein via Brest (in Belarus) naar Terespol (in Polen). Vanuit Polen kwamen jullie vervolgens met een wagen naar België, dat u bereikte op 4 september 2010. Tijdens de reis was uw moeder onwel geworden en pas op 13 september 2010, nadat ze terug aan de beterhand was, diende u samen met haar een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uw vader, H.G. (O.V. 6.686.845), vervoegde u in België op 28 oktober 2011 en vroeg op 3 november 2011 asiel aan."

Eerste verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, K.G., luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen had met de autoriteiten die u ervan beschuldigden banden te hebben met de wahabieten of rebellen.

Er dient echter eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

U bleef immers onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielaanvraag.

Zo kon u zich met betrekking tot uw eigen arrestatie opmerkelijk genoeg niet herinneren welke kleur de auto had waarmee u weggebracht werd noch hoe lang u vervolgens gereden had alvorens u een onbekend gebouw werd binnengeleid (CGVS 1, p. 13).

U wist volgens de verklaringen van uw moeder evenmin waar u vastgehouden werd en heeft ook geen enkele poging gedaan om dit te achterhalen (CGVS moeder, p. 11), niettemin u kennissen had die bij de ordediensten werkten (CGVS 1, p. 5 en 16). U had ook geen idee rond welk uur u die avond meegenomen werd (CGVS 1, p. 15).

Met betrekking tot uw neef C.G. had u geen idee welke mensenrechtenorganisatie uw familieleden naar aanleiding van zijn verdwijning geraadpleegd hadden (CGVS 1, p. 11), noch wanneer, waarom of door wie twee medewerkers van deze organisatie kort daarna vermoord werden (CGVS 1, p. 11-12).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast.

Voorts kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U verklaarde namelijk dat uw neef, C.G., aan de basis van uw problemen lag (CGVS 1, p. 9).

Op een nacht in juli of augustus 2009 werd hij door onbekende overheidsmedewerkers van thuis uit meegenomen, waarna hij spoorloos verdween. Hij werd ervan beschuldigd banden te hebben met wahabieten (CGVS 1, p. 9 en 10).

U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document voorleggen waaruit het bestaan en de identiteit van uw neef blijken.

Voorts gaf u aan dat de familie van C.G. na zijn verdwijning overal naar hem op zoek ging. Hiertoe deden ze aangifte van zijn verdwijning bij alle structuren en raadpleegden ze eveneens een mensenrechtenorganisatie (CGVS 1, p. 11).

Ook hiervan kon u het Commissariaat-generaal evenwel geen enkel document voorleggen.

Daarnaast vermeldde u dat de moeder van Chasanbek bij het parket een klacht had ingediend tegen de overheid naar aanleiding van de verdwijning van haar zoon. Wegens een gebrek aan bewijzen kwam het uiteindelijk niet tot een rechtszaak, maar de klacht werd wel aanvaard (CGVS 1, p. 17-18).

Deze verklaringen kon u evenmin met enig document staven.

Verder vertelde u dat u op 20 augustus 2010 zelf door overheidsmedewerkers meegenomen en vastgehouden werd. Tijdens uw arrestatie werd u ondervraagd met betrekking tot uw neef alsook fysiek mishandeld (CGVS 1, p. 9).

U slaagde er evenwel niet in het Commissariaat-generaal enig tastbaar bewijs aan te reiken van het feit dat u daadwerkelijk aangehouden, ondervraagd en mishandeld werd.

Tot slot zei u nog dat een andere neef, M.G., eveneens problemen kende met de autoriteiten omwille van zijn band met C.G.. Hij werd er valselyk van beschuldigd explosieven te hebben gemaakt en werd uiteindelijk door de autoriteiten meegenomen en vermoord (CGVS 1, p. 19).

Ook deze verklaringen kon u niet hard maken.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat u kort voor uw vertrek uit Tsjetsjenië een internationaal paspoort werd uitgereikt.

U vermeldde dat dit paspoort door uw moeder geregeld werd, maar u het zelf afhaalde in Grozny (CGVS 1, p. 6).

Uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat dit paspoort pas aangevraagd werd na uw problemen in 2010 (CGVS moeder, p. 6).

Het is echter weinig waarschijnlijk dat u probleemloos een internationaal paspoort verkreeg (CGVS 1, p. 6 en CGVS moeder, p. 6) indien u er daadwerkelijk van verdacht en beschuldigd werd banden te hebben met rebellen (CGVS 1, p. 14 en 17).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Tsjetsjenië inderdaad verdacht of beschuldigd worden van samenwerking met de rebellen, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten.

Daar komt nog bij dat het, gezien de ernst van de door u verklaarde vrees, meer bepaald de vrees om opnieuw meegenomen en zelfs vermoord te worden (CGVS 1, p. 19-20), zeer opmerkelijk is dat u het risico hebt genomen om zelf uw internationaal paspoort af te halen bij de door u gevreesde autoriteiten, die u reeds gearresteerd en mishandeld hadden en voor wie u vervolgens bij uw tante ging onderduiken (CGVS 1, p. 9-10).

Hierdoor wordt niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, maar ook de ernst van de door u verklaarde vrees zwaar ondergraven.

Tot slot werden er nog een aantal belangrijke ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw moeder alsook tussen uw verklaringen en die van T.S. (O.V. 6.621.914), die verklaarde uw neef te zijn en op de hoogte was van het feit dat u op 15 maart 2011 gehoord zou worden door het Commissariaat-generaal (CGVS T.S., p. 4).

Hij verklaarde Tsjetsjenië eveneens te hebben verlaten omdat hij problemen kende met de autoriteiten mede omwille van C.G..

Niettegenstaande u stelde niet op de hoogte te zijn van het feit dat T.S. zich in België bevond en Tsjetsjenië verlaten had omdat hij er evenzeer problemen zou hebben gehad omwille van uw neef, C.G., gaf u wel aan dat T.S. een familielid van u was (CGVS 2, p. 4).

Tussen zijn verklaringen en de uwe alsook die van uw moeder is er echter sprake van een beduidende ongerijmdheid aangaande het moment waarop uw neef C.G. spoorloos verdween.

Zo verklaarde u dat onbekende overheidsmedewerkers C.G. in juli of augustus 2009 van thuis uit meenamen, waarna hij spoorloos verdween (CGVS 1, p. 9 en 10).

T.S. daarentegen vertelde dat de inval waarbij C.G. van thuis uit werd meegenomen, plaatsvond op 21 september 2009 (CGVS T.S., p. 10 en 14).

Uw moeder stelde dan weer dat C.G. verdween in juli 2010 (CGVS moeder, p. 8-9).

Aangezien uw moeder voordien verklaard had dat C.G. twee maanden voor u werd meegenomen en uit haar verklaringen blijkt dat u op 20 augustus 2010 werd aangehouden (CGVS moeder, p. 8 en 10), is hier in hoofdte van uw moeder geen jaarsverwarring mogelijk.

Daarnaast gaf u aan dat het vermoorde lichaam van C.G. pas twee maanden na zijn aanhouding en verdwijning teruggevonden werd in een mortuarium in Grozny (CGVS 1, p. 9).

Volgens T.S. werd zijn lichaam echter reeds twee weken na zijn aanhouding teruggevonden (CGVS T.S., p. 15).

Voorts gaf u aan dat ongeveer twee maanden na uw vertrek uit Tsjetsjenië militairen langs kwamen die naar de verblijfplaats van u en uw moeder kwamen informeren (CGVS 1, p. 16 en 18).

Uw moeder zei echter dat het de burens waren die twee maanden na jullie vertrek naar haar en haar zoon kwamen informeren (CGVS moeder, p. 12).

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw binnenlands Russisch paspoort, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen; het bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, Y.G. (O.V. 6.686.845), en uw vader, H.G. (O.V. 6.686.845), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Y.G, luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 10 november 1966 in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny. I

n 1986 huwde u op traditionele wijze met H.G.. Op 1 maart 1990 liet u dit huwelijk ook officieel registreren.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Tsjetsjenië hebt verlaten omwille van de problemen van uw zoon, K.G. (O.V. 6.686.854).

Zijn problemen houden verband met die van zijn neef, C.G., die begin juli 2010 door de autoriteiten meegenomen werd omdat hij ervan beschuldigd werd banden te hebben met rebellen, waarna hij spoorloos verdween.

Twee maanden later, eind augustus of begin september 2010, werd het gemartelde lichaam van C.G. teruggevonden in een mortuarium in Grozny, waarna het door uw man en andere mannelijke familieleden naar uw dorp werd overgebracht om er begraven te worden.

Op 20 augustus 2010 werd uw zoon zelf door onbekende mensen meegenomen, toen hij van bij een vriend onderweg naar huis was. Net voor zijn vertrek had hij nog gebeld om te melden dat hij naar huis kwam en toen hij na een tijdje nog steeds niet terug was, werden jullie ongerust. Uw man ging naar uw zoon op zoek, echter zonder resultaat. Na een drietal uur kwam uw zoon uiteindelijk zelf terug naar huis. Zijn belagers hadden hem meegenomen naar een onbekende plaats, waar hij ondervraagd werd met betrekking tot zijn neef en een aantal klasgenoten die zich bij de rebellen hadden aangesloten alsook mishandeld werd.

Twee dagen later vertrok u op aanraden van een kennis bij de politie samen met uw zoon naar uw zus in Grozny, waar jullie tot aan jullie vertrek verbleven.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 30 augustus 2010.

Samen met uw zoon K.G. en uw jongste dochter nam u de trein naar Moskou, vanwaar u met de trein verder naar Polen reisde. Uw man en uw overige kinderen bleven achter in Tsjetsjenië. In Polen stapten jullie over in een taxi, die jullie naar België bracht. U bereikte België op 4 september 2010, maar was tijdens de reis onwel geworden.

Daarom diende u pas op 13 september 2010, nadat u terug aan de beterhand was, een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 28 oktober 2011 werd u in België vervoegd door uw man, H.G. (O.V. 6.686.845), die zelf op 3 november 2011 asiel vroeg."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Y.G., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw zoon.

U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 8).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw zoon, K.G. (O.V. 6.686.854), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw zoon, K.G. (O.V. 6.686.854), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

Deze luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen had met de autoriteiten die u ervan beschuldigden banden te hebben met de wahabieten of rebellen.

Er dient echter eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. U bleef immers onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u zich met betrekking tot uw eigen arrestatie opmerkelijk genoeg

niet herinneren welke kleur de auto had waarmee u weggebracht werd noch hoe lang u vervolgens gereden had alvorens u een onbekend gebouw werd binnengeleid (CGVS 1, p. 13). U wist volgens de verklaringen van uw moeder evenmin waar u vastgehouden werd en heeft ook geen enkele poging gedaan om dit te achterhalen (CGVS moeder, p. 11), niettemin u kennissen had die bij de ordediensten werkten (CGVS 1, p. 5 en 16). U had ook geen idee rond welk uur u die avond meegenomen werd (CGVS 1, p. 15). Met betrekking tot uw neef C.G. had u geen idee welke mensenrechtenorganisatie uw familieleden naar aanleiding van zijn verdwijning geraadpleegd hadden (CGVS 1, p. 11), noch wanneer, waarom of door wie twee medewerkers van deze organisatie kort daarna vermoord werden (CGVS 1, p. 11-12). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast.

Voorts kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde namelijk dat uw neef, C.G., aan de basis van uw problemen lag (CGVS 1, p. 9). Op een nacht in juli of augustus 2009 werd hij door onbekende overheidsmedewerkers van thuis uit meegenomen, waarna hij spoorloos verdween. Hij werd ervan beschuldigd banden te hebben met wahabieten (CGVS 1, p. 9 en 10). U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document voorleggen waaruit het bestaan en de identiteit van uw neef blijken. Voorts gaf u aan dat de familie van C.G. na zijn verdwijning overal naar hem op zoek ging. Hiertoe deden ze aangifte van zijn verdwijning bij alle structuren en raadpleegden ze eveneens een mensenrechtenorganisatie (CGVS 1, p. 11). Ook hiervan kon u het Commissariaat-generaal evenwel geen enkel document voorleggen. Daarnaast vermeldde u dat de moeder van Chasanbek bij het parket een klacht had ingediend tegen de overheid naar aanleiding van de verdwijning van haar zoon. Wegens een gebrek aan bewijzen kwam het uiteindelijk niet tot een rechtszaak, maar de klacht werd wel aanvaard (CGVS 1, p. 17-18). Deze verklaringen kon u evenmin met enig document staven. Verder vertelde u dat u op 20 augustus 2010 zelf door overheidsmedewerkers meegenomen en vastgehouden werd. Tijdens uw arrestatie werd u ondervraagd met betrekking tot uw neef alsook fysiek mishandeld (CGVS 1, p. 9). U slaagde er evenwel niet in het Commissariaat-generaal enig tastbaar bewijs aan te reiken van het feit dat u daadwerkelijk aangehouden, ondervraagd en mishandeld werd. Tot slot zei u nog dat een andere neef, M.G., eveneens problemen kende met de autoriteiten omwille van zijn band met C.G.. Hij werd er valselijk van beschuldigd explosieven te hebben gemaakt en werd uiteindelijk door de autoriteiten meegenomen en vermoord (CGVS 1, p. 19). Ook deze verklaringen kon u niet hard maken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat u kort voor uw vertrek uit Tsjetsjenië een internationaal paspoort werd uitgereikt. U vermeldde dat dit paspoort door uw moeder geregeld werd, maar u het zelf afhaalde in Grozny (CGVS 1, p. 6). Uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat dit paspoort pas aangevraagd werd na uw problemen in 2010 (CGVS moeder, p. 6). Het is echter weinig waarschijnlijk dat u probleemloos een internationaal paspoort verkreeg (CGVS 1, p. 6 en CGVS moeder, p. 6) indien u er daadwerkelijk van verdacht en beschuldigd werd banden te hebben met rebellen (CGVS 1, p. 14 en 17). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Tsjetsjenië inderdaad verdacht of beschuldigd worden van samenwerking met de rebellen, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten. Daar komt nog bij dat het, gezien de ernst van de door u verklaarde vrees, meer bepaald de vrees om opnieuw meegenomen en zelfs vermoord te worden (CGVS 1, p. 19-20), zeer opmerkelijk is dat u het risico hebt genomen om zelf uw internationaal paspoort af te halen bij de door u gevreesde autoriteiten, die u reeds gearresteerd en mishandeld hadden en voor wie u vervolgens bij uw tante ging onderduiken (CGVS 1, p. 9-10). Hierdoor wordt niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, maar ook de ernst van de door u verklaarde vrees zwaar ondergraven.

Tot slot werden er nog een aantal belangrijke ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw moeder alsook tussen uw verklaringen en die van T.S. (O.V. 6.621.914), die verklaarde uw neef te zijn en op de hoogte was van het feit dat u op 15 maart 2011 gehoord zou worden door het Commissariaat-generaal (CGVS T.S., p. 4). Hij verklaarde Tsjetsjenië eveneens te hebben verlaten omdat hij problemen kende met de autoriteiten mede omwille van C.G.. Niettegenstaande u stelde niet op de hoogte te zijn van het feit dat T.S. zich in België bevond en Tsjetsjenië verlaten had omdat hij er evenzeer problemen zou hebben gehad omwille van uw neef, C.G., gaf u wel aan dat T.S. een familielid van u was (CGVS 2, p. 4). Tussen zijn verklaringen en de uwe alsook die van uw moeder is er echter sprake van een beduidende ongerijmdheid aangaande het moment waarop uw neef C.G. spoorloos verdween. Zo verklaarde u dat onbekende overheidsmedewerkers C.G. in juli of augustus 2009 van

thuis uit meenamen, waarna hij spoorloos verdween (CGVS 1, p. 9 en 10). T.S. daarentegen vertelde dat de inval waarbij C.G. van thuis uit werd meegenomen, plaatsvond op 21 september 2009 (CGVS T.S., p. 10 en 14). Uw moeder stelde dan weer dat C.G. verdween in juli 2010 (CGVS moeder, p. 8-9). Aangezien uw moeder voordien verklaard had dat C.G. twee maanden voor u werd meegenomen en uit haar verklaringen blijkt dat u op 20 augustus 2010 werd aangehouden (CGVS moeder, p. 8 en 10), is hier in hoofde van uw moeder geen jaarsverwarring mogelijk. Daarnaast gaf u aan dat het vermoorde lichaam van C.G. pas twee maanden na zijn aanhouding en verdwijning teruggevonden werd in een mortuarium in Grozny (CGVS 1, p. 9). Volgens T.S. werd zijn lichaam echter reeds twee weken na zijn aanhouding teruggevonden (CGVS T.S., p. 15). Voorts gaf u aan dat ongeveer twee maanden na uw vertrek uit Tsjetsjenië militairen langs kwamen die naar de verblijfplaats van u en uw moeder kwamen informeren (CGVS 1, p. 16 en 18). Uw moeder zei echter dat het de burens waren die twee maanden na jullie vertrek naar haar en haar zoon kwamen informeren (CGVS moeder, p. 12). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw binnenlands Russisch paspoort, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen; het bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, Y.G. (O.V. 6.686.845), en uw vader, H.G. (O.V. 6.686.845), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, uw binnenlands Russisch paspoort en de geboorteakte van uw jongste dochter, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de problemen die uw zoon K.G. in Tsjetsjenië gekend zou hebben."

1.3.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, H.G., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 9 februari 1961 in de Tsjetsjeense stad Goyty.

Op 19 juli 1991 huwde u officieel met Y.G. (O.V. 6.686.845).

Uw problemen begonnen nadat uw neef Khasanbek in 2009 door de politie meegenomen en vermoord werd omdat ze hem ervan verdachten een rebel te zijn.

Na zijn dood begonnen de autoriteiten uw zoon, K.G. (O.V. 6.686.854), lastig te vallen omdat ze wilden weten met wie uw neef C.G. contact had gehad.

In 2010 werd uw zoon door de ordediensten meegenomen en gedurende 24 uur vastgehouden en mishandeld vooraleer hij aan de rand van het dorp gedumpt werd. Na dit incident ging uw vrouw samen met K.G. en jullie jongste dochter naar uw schoonzus.

U stuurde uw oudste zoon naar Rusland uit veiligheidsoverwegingen en bleef zelf achter in jullie huis, waar u nog tweemaal bezocht werd door de politie die op zoek was naar uw zoon K.G.. De tweede maal werd u ernstig mishandeld en werd u met de dood bedreigd indien u uw zoon niet naar huis zou doen terugkeren.

Omwille hiervan besloot u uw vrouw en zoon achterna te reizen, van wie u ondertussen vernomen had dat ze naar België gekomen waren.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 23 oktober 2011. Samen met uw dochter Ka. nam u vanuit Grozny de trein naar Moskou. Vanuit Moskou reisde u vervolgens met de trein via Brest (Belarus) naar Terespol, waar u op 26 oktober 2011 asiel aanvroeg bij de Poolse autoriteiten. U verliet Polen de volgende dag, op 27 oktober 2011, en nam een taxi naar België, waar u op 28 oktober 2011 aankwam. Op 3 november 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Tweede verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.3.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake tweede verzoeker, H.G., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw zoon.

U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (Vragenlijst CGVS d.d. 21/07/2012 nr. 9 en 11).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw zoon, K.G. (O.V. 6.686.854), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw zoon, K.G. (O.V. 6.686.854), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

Deze luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen had met de autoriteiten die u ervan beschuldigden banden te hebben met de wahabieten of rebellen.

Er dient echter eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. U bleef immers onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u zich met betrekking tot uw eigen arrestatie opmerkelijk genoeg niet herinneren welke kleur de auto had waarmee u weggebracht werd noch hoe lang u vervolgens gereden had alvorens u een onbekend gebouw werd binnengeleid (CGVS 1, p. 13). U wist volgens de verklaringen van uw moeder evenmin waar u vastgehouden werd en heeft ook geen enkele poging gedaan om dit te achterhalen (CGVS moeder, p. 11), niettemin u kennissen had die bij de ordediensten werkten (CGVS 1, p. 5 en 16). U had ook geen idee rond welk uur u die avond meegenomen werd (CGVS 1, p. 15). Met betrekking tot uw neef C.G. had u geen idee welke mensenrechtenorganisatie uw familieleden naar aanleiding van zijn verdwijning geraadpleegd hadden (CGVS 1, p. 11), noch wanneer, waarom of door wie twee medewerkers van deze organisatie kort daarna vermoord werden (CGVS 1, p. 11-12). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast.

Voorts kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde namelijk dat uw neef, C.G., aan de basis van uw problemen lag (CGVS 1, p. 9). Op een nacht in juli of augustus 2009 werd hij door onbekende overheidsmedewerkers van thuis uit meegenomen, waarna hij spoorloos verdween. Hij werd ervan beschuldigd banden te hebben met wahabieten (CGVS 1, p. 9 en 10). U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document voorleggen waaruit het bestaan en de identiteit van uw neef blijken. Voorts gaf u aan dat de familie van C.G. na zijn verdwijning overal naar hem op zoek ging.

Hiertoe deden ze aangifte van zijn verdwijning bij alle structuren en raadpleegden ze eveneens een mensenrechtenorganisatie (CGVS 1, p. 11). Ook hiervan kon u het Commissariaat-generaal evenwel geen enkel document voorleggen. Daarnaast vermeldde u dat de moeder van Chasanbek bij het parket een klacht had ingediend tegen de overheid naar aanleiding van de verdwijning van haar zoon. Wegens een gebrek aan bewijzen kwam het uiteindelijk niet tot een rechtszaak, maar de klacht werd wel aanvaard (CGVS 1, p. 17-18). Deze verklaringen kon u evenmin met enig document staven. Verder vertelde u dat u op 20 augustus 2010 zelf door overheidsmedewerkers meegenomen en vastgehouden werd. Tijdens uw arrestatie werd u ondervraagd met betrekking tot uw neef alsook fysiek mishandeld (CGVS 1, p. 9). U slaagde er evenwel niet in het Commissariaat-generaal enig tastbaar bewijs aan te reiken van het feit dat u daadwerkelijk aangehouden, ondervraagd en mishandeld werd. Tot slot zei u nog dat een andere neef, M.G., eveneens problemen kende met de autoriteiten omwille van zijn band met C.G.. Hij werd er valselijk van beschuldigd explosieven te hebben gemaakt en werd uiteindelijk door de autoriteiten meegenomen en vermoord (CGVS 1, p. 19). Ook deze verklaringen kon u niet hard maken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat u kort voor uw vertrek uit Tsjetsjenië een internationaal paspoort werd uitgereikt. U vermeldde dat dit paspoort door uw moeder geregeld werd, maar u het zelf afhaalde in Grozny (CGVS 1, p. 6). Uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat dit paspoort pas aangevraagd werd na uw problemen in 2010 (CGVS moeder, p. 6). Het is echter weinig waarschijnlijk dat u probleemloos een internationaal paspoort verkreeg (CGVS 1, p. 6 en CGVS moeder, p. 6) indien u er daadwerkelijk van verdacht en beschuldigd werd banden te hebben met rebellen (CGVS 1, p. 14 en 17). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Tsjetsjenië inderdaad verdacht of beschuldigd worden van samenwerking met de rebellen, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten. Daar komt nog bij dat het, gezien de ernst van de door u verklaarde vrees, meer bepaald de vrees om opnieuw meegenomen en zelfs vermoord te worden (CGVS 1, p. 19-20), zeer opmerkelijk is dat u het risico hebt genomen om zelf uw internationaal paspoort af te halen bij de door u gevreesde autoriteiten, die u reeds gearresteerd en mishandeld hadden en voor wie u vervolgens bij uw tante ging onderduiken (CGVS 1, p. 9-10). Hierdoor wordt niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, maar ook de ernst van de door u verklaarde vrees zwaar ondergraven.

Tot slot werden er nog een aantal belangrijke ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw moeder alsook tussen uw verklaringen en die van T.S. (O.V. 6.621.914), die verklaarde uw neef te zijn en op de hoogte was van het feit dat u op 15 maart 2011 gehoord zou worden door het Commissariaat-generaal (CGVS T.S., p. 4). Hij verklaarde Tsjetsjenië eveneens te hebben verlaten omdat hij problemen kende met de autoriteiten mede omwille van C.G.. Niettegenstaande u stelde niet op de hoogte te zijn van het feit dat T.S. zich in België bevond en Tsjetsjenië verlaten had omdat hij er evenzeer problemen zou hebben gehad omwille van uw neef, C.G., gaf u wel aan dat T.S. een familielid van u was (CGVS 2, p. 4). Tussen zijn verklaringen en de uwe alsook die van uw moeder is er echter sprake van een beduidende ongerijmdheid aangaande het moment waarop uw neef C.G. spoorloos verdween. Zo verklaarde u dat onbekende overheidsmedewerkers C.G. in juli of augustus 2009 van thuis uit meenamen, waarna hij spoorloos verdween (CGVS 1, p. 9 en 10). T.S. daarentegen vertelde dat de inval waarbij C.G. van thuis uit werd meegenomen, plaatsvond op 21 september 2009 (CGVS T.S., p. 10 en 14). Uw moeder stelde dan weer dat C.G. verdween in juli 2010 (CGVS moeder, p. 8-9). Aangezien uw moeder voordien verklaard had dat C.G. twee maanden voor u werd meegenomen en uit haar verklaringen blijkt dat u op 20 augustus 2010 werd aangehouden (CGVS moeder, p. 8 en 10), is hier in hoofdte van uw moeder geen jaarsverwarring mogelijk. Daarnaast gaf u aan dat het vermoorde lichaam van C.G. pas twee maanden na zijn aanhouding en verdwijning teruggevonden werd in een mortuarium in Grozny (CGVS 1, p. 9). Volgens T.S. werd zijn lichaam echter reeds twee weken na zijn aanhouding teruggevonden (CGVS T.S., p. 15). Voorts gaf u aan dat ongeveer twee maanden na uw vertrek uit Tsjetsjenië militairen langs kwamen die naar de verblijfplaats van u en uw moeder kwamen informeren (CGVS 1, p. 16 en 18). Uw moeder zei echter dat het de burens waren die twee maanden na jullie vertrek naar haar en haar zoon kwamen informeren (CGVS moeder, p. 12). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw binnenlands Russisch paspoort, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen; het bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, Y.G. (O.V. 6.686.845), en uw vader, H.G. (O.V. 6.686.845), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, uw binnenlands Russisch paspoort en dat van uw dochter, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Beide documenten bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen."

1.4. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 28 september 2012 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van "het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Verzoekers geven een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en citeren artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, alsook de artikelen 57/7bis, 57/7ter en 62 van de vreemdelingenwet.

Waar de commissaris-generaal de verklaringen van eerste verzoeker "onaannemelijk vaag" acht, voeren verzoekers aan (zie het verzoekschrift, p. 5) "dat de zagezegde onduidelijkheden niet met belangrijken elementen te maken hebben" (sic) en dat het belang dat er overdreven belang aan wordt gehecht. Verder stellen ze dat er (zie p. 5) "niet veel onduidelijkheden" worden weerhouden.

Volgens verzoekers is de kleur van de auto waarmee eerste verzoeker werd weggebracht, (zie p. 5) "een detail, en de omstandigheden van de ontvoering spreken van zelf", gezien er een zak over zijn hoofd werd getrokken; ze wijzen erop dat eerste verzoeker zich wel het merk van het voertuig herinnert. Volgens verzoekers is de kleur van de wagen (zie p. 5) "zeer geen "belangrijk aspect" van zijn relaas"; ze wijzen er nog op dat de elementen die eerste verzoeker wél vermeldde, niet worden vergeleken met de weerhouden "onduidelijkheden".

Wat betreft het uur van de arrestatie, verwijzen verzoekers naar de verklaringen van eerste verzoeker. Ze stellen dat hij het precieze uur niet wist, maar verklaarde dat het bijna donker was (zie p. 6) "wat een goede aanwijzing is van wanneer zijn ontvoering plaatsvond".

De vaststelling van de commissaris-generaal dat eerste verzoeker niet weet waar hij ondervraagd werd, wordt door verzoekers tegengesproken; ze verwijzen naar het verhoorverslag waarin eerste verzoeker vertelt welke stappen zijn ouders ondernomen hebben toen hij nog niet thuis was en waar hij uitlegde dat hij meer bezig was met zijn verwondingen, zijn angst en de voorbereiding van zijn vlucht. Verzoekers wijzen er tevens op dat eerste verzoeker verklaarde (zie p. 6) "dat hij de informatie sowieso niet zou kunnen krijgen omwille van de geheimen binnen de structuren".

Dat eerste verzoeker de naam van de geraadpleegde mensenrechtenorganisatie niet kent, wijten verzoekers aan het feit dat hij zelf niet naar deze organisatie is geweest. Verder merken verzoekers op dat de commissaris-generaal (zie p. 7) "zeer formeel" doet over bedoelde organisatie, terwijl deze maar uit twee personen bestond.

Verzoekers herhalen dat deze elementen geen belangrijke aspecten van het asielrelaas betreffen. Dat eerste verzoeker geen tastbaar bewijs neerlegt, wijten verzoekers aan het feit dat (zie p. 7) *“die elementen onmogelijk te bewijzen (zijn), omdat er nooit enig tastbaar document daarover werd gegeven”*.

Ze stellen dat de commissaris-generaal toepassing had moeten maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet maar (zie p. 7) *“hij weigert dat te doen en daardoor schendt die bepaling”*.

Waar de commissaris-generaal van mening is dat het onaannemelijk is dat eerste verzoeker probleemloos een internationaal paspoort zou hebben verkregen, antwoorden verzoekers dat er (zie p. 8) *“geen motivering ter staving van die bewering (wordt) gegeven, die grotendeels subjectief blijkt”*; ze stellen dat *“het kan zijn dat de personen die de verzoeker ontvoerd hebben lokale agenten waren, die op eigen initiatief de verzoeker hebben vervolgd”* en voegen er aan toe dat eerste verzoeker *“geen andere mogelijkheden om te vluchten”* had.

Volgens verzoekers tasten de beweringen van T.S. de aannemelijkheid van het relaas van eerste verzoeker niet aan.

Ze laten gelden dat ze niet verantwoordelijk zijn voor de verklaringen van T.S. en dat ze hem ervan verdenken (zie p. 8) *“gelogen te hebben, en gebruik te hebben gemaakt van wat aan hen gebeurt is” (sic)*.

Verzoekers wijzen erop dat de verklaringen van eerste verzoeker (zie p. 8) *“goed gedetailleerd”* zijn en dat er *“geen enkel tegenstrijdigheid”* werd opgemerkt.

Vervolgens verwijzen verzoekers naar (zie p. 8) *“verslagen en informaties”* die aantonen dat het relaas van eerste verzoeker *“hoogst waarschijnlijk is”*, gezien *“ontvoeringen in Tsjetsjenie worden inderdaad vaak gerapporteerd”*.

In het verzoekschrift wordt verwezen naar informatie afkomstig van Caucaz.com d.d. 9 januari 2010, *“Le monde en andere kranten e.d.”* van 12 juni 2010, een verslag van “OSAR” van 12 september 2011, een rapport van de Verenigde Naties van 2 juni 2010, een rapport van “Amnesty International” van 29 mei 2010, een rapport van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa en *“ECRE Guidelines on the treatment of Chechen internally displaced persons”* van maart 2011.

In het verzoekschrift wordt eveneens melding gemaakt van een arrest van het EHRM van 27 mei 2010.

Volgens verzoekers doet de commissaris-generaal (zie p. 14) *“alsof zulke ontvoeringen niet plaatsvonden, alhoewel de feiten die door de verzoeker naar voor worden gebracht daarmee congruent zijn”*.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens aan hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Y.G., en verzoeker, H.G., zich in het verzoekschrift louter baseren op het asielrelaas van hun zoon, verzoeker G.K., gaat de Raad enkel in het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.4. De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan

een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Vooreerst stelde de commissaris-generaal in zijn beslissing vast dat verzoeker G.K. onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van zijn asielrelaas:

“Zo kon u zich met betrekking tot uw eigen arrestatie opmerkelijk genoeg niet herinneren welke kleur de auto had waarmee u weggebracht werd noch hoe lang u vervolgens gereden had alvorens u een onbekend gebouw werd binnengeleid (CGVS 1, p. 13).

U wist volgens de verklaringen van uw moeder evenmin waar u vastgehouden werd en heeft ook geen enkele poging gedaan om dit te achterhalen (CGVS moeder, p. 11), niettemin u kennissen had die bij de ordediensten werkten (CGVS 1, p. 5 en 16).

U had ook geen idee rond welk uur u die avond meegenomen werd (CGVS 1, p. 15).

Met betrekking tot uw neef C.G. had u geen idee welke mensenrechtenorganisatie uw familieleden naar aanleiding van zijn verdwijning geraadpleegd hadden (CGVS 1, p. 11), noch wanneer, waarom of door wie twee medewerkers van deze organisatie kort daarna vermoord werden (CGVS 1, p. 11-12).”

In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat de kleur van de auto waarmee verzoeker G.K. werd weggebracht *“een detail, en de omstandigheden van de ontvoering spreken van zelf”*, gezien er een zak over zijn hoofd werd getrokken.

Wat betreft het uur van de arrestatie, verwijzen verzoekers naar de verklaringen van verzoeker G.K.; ze stellen dat hij het precieze uur niet weet, maar dat hij zegt dat het bijna donker was *“wat een goede aanwijzing is van wanneer zijn ontvoering plaatsvond”*.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker G.K. niet weet waar hij ondervraagd werd, wordt dit volgens verzoekers tegengesproken; ze verwijzen naar het verhoorverslag waarin hij vertelt welke stappen zijn ouders ondernomen hebben toen hij nog niet thuis was en waar hij uitlegde dat hij meer bezig was met zijn verwondingen, zijn angst en de voorbereiding van zijn vlucht.

Verzoekers wijzen er tevens op dat hij verklaarde *“dat hij de informatie sowieso niet zou kunnen krijgen omwille van de geheimen binnen de structuren”*.

Dat hij de naam van de mensenrechtenorganisatie niet kent, is volgens verzoekers te wijten aan het feit dat hij zelf niet naar deze organisatie is geweest.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich grotendeels beperken tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekers toe om de motieven van de beslissing met concrete elementen in een ander daglicht te stellen waarin ze in gebreke blijven.

Dat eerste verzoeker zich wél het merk van het voertuig herinnerde, maakt het bovendien des te opvallender dat hij zich de kleur niet kon herinneren; bovendien vervalt door het opgeven van het merk het verweer van verzoeker dat hij de kleur niet wist omdat er een zak over zijn hoofd werd getrokken.

De opmerking van verzoekers dat de commissaris-generaal “zeer formeel” doet over de organisatie, terwijl die uit twee personen bestond, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker G.K. niet wist welke mensenrechtenorganisatie zijn familieleden geraadpleegd hadden, noch wanneer, waarom of door wie, twee medewerkers van deze organisatie kort daarna vermoord werden.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekers toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu.

Van verzoeker G.K. kan bovendien worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen kennis heeft.

Alle in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

De Raad volgt verzoekers niet wanneer ze stellen dat deze elementen geen belangrijke aspecten van het asielrelaas vormen, noch “dat de zagezegde onduidelijkheden niet met belangrijken elementen te maken hebben” (sic) of dat er overdreven veel belang aan wordt gehecht.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht, er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn; het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten van verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

De vage verklaringen van verzoeker G.K. ondermijnen inderdaad de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verder stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker G.K. kort vóór zijn vertrek uit Tsjetsjenië nog een internationaal paspoort werd uitgereikt:

“U vermeldde dat dit paspoort door uw moeder geregeld werd, maar u het zelf afhaalde in Grozny (CGVS 1, p. 6). Uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat dit paspoort pas aangevraagd werd na uw problemen in 2010 (CGVS moeder, p. 6).

Het is echter weinig waarschijnlijk dat u probleemloos een internationaal paspoort verkreeg (CGVS 1, p. 6 en CGVS moeder, p. 6) indien u er daadwerkelijk van verdacht en beschuldigd werd banden te hebben met rebellen (CGVS 1, p. 14 en 17).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Tsjetsjenië inderdaad verdacht of beschuldigd worden van samenwerking met de rebellen, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten.

Daar komt nog bij dat het, gezien de ernst van de door u verklaarde vrees, meer bepaald de vrees om opnieuw meegenomen en zelfs vermoord te worden (CGVS 1, p. 19-20), zeer opmerkelijk is dat u het risico hebt genomen om zelf uw internationaal paspoort af te halen bij de door u gevreesde autoriteiten, die u reeds gearresteerd en mishandeld hadden en voor wie u vervolgens bij uw tante ging onderduiken (CGVS 1, p. 9-10).”

In hun verzoekschrift antwoorden verzoekers dat er “geen motivering ter staving van die bewering (wordt) gegeven, die grotendeels subjectief blijkt”; ze stellen dat “het kan zijn dat de personen die de verzoeker ontvoerd hebben lokale agenten waren, die op eigen initiatief de verzoeker hebben vervolgd” en voegen er aan toe dat eerste verzoeker “geen andere mogelijkheden om te vluchten” had.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperken tot de louter hypothetische stelling dat *“het kan zijn dat de personen die de verzoeker ontvoerd hebben lokale agenten waren, die op eigen initiatief de verzoeker hebben vervolgd”*, terwijl verzoeker tijdens zijn verhoor meermaals verklaarde niet precies te weten wie zijn belagers waren.

Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker G.K. -die niet zou weten door wie precies hij vervolgd zou worden- het risico heeft genomen om kort vóór zijn vertrek, een internationaal paspoort aan te vragen en dat hij dit bovendien zelf zonder problemen in handen kreeg, gezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd.

Het verweer van verzoekers dat er *“geen motivering ter staving van die bewering (wordt) gegeven, die grotendeels subjectief blijkt”* mist feitelijke grondslag; hun bewering dat verzoeker G.K. *“geen andere mogelijkheden om te vluchten”* had, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Ook deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas.

De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing verder een aantal tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoeker G.K. en die van verzoekster G.Y., alsook tussen de verklaringen van verzoeker G.K. en die van familielid T.S.:

“Tot slot werden er nog een aantal belangrijke ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw moeder alsook tussen uw verklaringen en die van T.S. (O.V. 6.621.914), die verklaarde uw neef te zijn en op de hoogte was van het feit dat u op 15 maart 2011 gehoord zou worden door het Commissariaat-generaal (CGVS T.S., p. 4).

Hij verklaarde Tsjetsjenië eveneens te hebben verlaten omdat hij problemen kende met de autoriteiten mede omwille van C.G..

Niettegenstaande u stelde niet op de hoogte te zijn van het feit dat T.S. zich in België bevond en Tsjetsjenië verlaten had omdat hij er evenzeer problemen zou hebben gehad omwille van uw neef, C.G., gaf u wel aan dat T.S. een familielid van u was (CGVS 2, p. 4).

Tussen zijn verklaringen en de uwe alsook die van uw moeder is er echter sprake van een beduidende ongerijmdheid aangaande het moment waarop uw neef C.G. spoorloos verdween.

Zo verklaarde u dat onbekende overheidsmedewerkers C.G. in juli of augustus 2009 van thuis uit meenamen, waarna hij spoorloos verdween (CGVS 1, p. 9 en 10).

T.S. daarentegen vertelde dat de inval waarbij C.G. van thuis uit werd meegenomen, plaatsvond op 21 september 2009 (CGVS T.S., p. 10 en 14).

Uw moeder stelde dan weer dat C.G. verdween in juli 2010 (CGVS moeder, p. 8-9).

Aangezien uw moeder voordien verklaard had dat C.G. twee maanden voor u werd meegenomen en uit haar verklaringen blijkt dat u op 20 augustus 2010 werd aangehouden (CGVS moeder, p. 8 en 10), is hier in hoofde van uw moeder geen jaarverwarring mogelijk.

Daarnaast gaf u aan dat het vermoorde lichaam van C.G. pas twee maanden na zijn aanhouding en verdwijning teruggevonden werd in een mortuarium in Grozny (CGVS 1, p. 9).

Volgens T.S. werd zijn lichaam echter reeds twee weken na zijn aanhouding teruggevonden (CGVS T.S., p. 15).

Voorts gaf u aan dat ongeveer twee maanden na uw vertrek uit Tsjetsjenië militairen langs kwamen die naar de verblijfplaats van u en uw moeder kwamen informeren (CGVS 1, p. 16 en 18).

Uw moeder zei echter dat het de burens waren die twee maanden na jullie vertrek naar haar en haar zoon kwamen informeren (CGVS moeder, p. 12).

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.”

In hun verzoekschrift laten verzoekers gelden dat de beweringen van T.S. de aannemelijkheid van het relaas van verzoeker G.K. niet aantasten gezien hij niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor de verklaringen van T.S. en dat ze T.S. trouwens verdenken *“gelogen te hebben, en gebruik te hebben gemaakt van wat aan hen gebeurt is”* (sic).

Verzoekers wijzen erop dat de verklaringen van verzoeker G.K. *“goed gedetailleerd”* zijn en dat er *“geen enkel tegenstrijdigheid”* (sic) werd opgemerkt.

De Raad wijst erop dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan.

Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

De stelling van verzoekers dat ze niet verantwoordelijk zijn voor de verklaringen van T.S. en dat ze hem ervan verdenken *“gelogen te hebben, en gebruik te hebben gemaakt van wat aan hen gebeurt is”* (sic),

doen evenmin afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker G.K. en van verzoekster G.Y. .

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers.

De commissaris-generaal merkte nog op dat verzoeker G.K. geen enkel tastbaar bewijs kon neerleggen van de problemen die hij zou hebben gekend:

“U verklaarde namelijk dat uw neef, C.G., aan de basis van uw problemen lag (CGVS 1, p. 9).

Op een nacht in juli of augustus 2009 werd hij door onbekende overheidsmedewerkers van thuis uit meegenomen, waarna hij spoorloos verdween. Hij werd ervan beschuldigd banden te hebben met wahabieten (CGVS 1, p. 9 en 10).

U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document voorleggen waaruit het bestaan en de identiteit van uw neef blijken.

Voorts gaf u aan dat de familie van C.G. na zijn verdwijning overal naar hem op zoek ging.

Hiertoe deden ze aangifte van zijn verdwijning bij alle structuren en raadpleegden ze eveneens een mensenrechtenorganisatie (CGVS 1, p. 11).

Ook hiervan kon u het Commissariaat-generaal evenwel geen enkel document voorleggen.

Daarnaast vermeldde u dat de moeder van Chasanbek bij het parket een klacht had ingediend tegen de overheid naar aanleiding van de verdwijning van haar zoon. Wegens een gebrek aan bewijzen kwam het uiteindelijk niet tot een rechtszaak, maar de klacht werd wel aanvaard (CGVS 1, p. 17-18).

Deze verklaringen kon u evenmin met enig document staven.

Verder vertelde u dat u op 20 augustus 2010 zelf door overheidsmedewerkers meegenomen en vastgehouden werd.

Tijdens uw arrestatie werd u ondervraagd met betrekking tot uw neef alsook fysiek mishandeld (CGVS 1, p. 9).

U slaagde er evenwel niet in het Commissariaat-generaal enig tastbaar bewijs aan te reiken van het feit dat u daadwerkelijk aangehouden, ondervraagd en mishandeld werd.

Tot slot zei u nog dat een andere neef, M.G., eveneens problemen kende met de autoriteiten omwille van zijn band met C.G.. Hij werd er valselyk van beschuldigd explosieven te hebben gemaakt en werd uiteindelijk door de autoriteiten meegenomen en vermoord (CGVS 1, p. 19).

Ook deze verklaringen kon u niet hard maken.”

In hun verzoekschrift leggen verzoekers dit gebrek aan bewijs uit door te stellen dat *“die elementen onmogelijk te bewijzen (zijn), omdat er nooit enig tastbaar document daarover werd gegeven”*.

Ze stellen dat de commissaris-generaal toepassing had moeten maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en zijn weigering om dat te doen een schending inhoudt van voormeld artikel.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien dit onmogelijk is dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoekers ondernemen in hun verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van enig bewijs te verklaren; hun loutere stelling dat *“die elementen onmogelijk te bewijzen (zijn), omdat er nooit enig tastbaar document daarover werd gegeven”* toont niet aan dat ze inspanningen hebben geleverd om de bewijzen te trachten bekomen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat het weerlegbaar vermoeden uitgedrukt in dit artikel, pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 57/7ter van de wet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald.

In casu werd gelet op bovenstaande vaststellingen, geen geloof gehecht aan de voorgehouden problemen zodat artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet niet dienstig kan worden ingeroepen.

Een beroep op artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet is ook niet dienstig, gezien het relaas in grote lijnen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd en de criteria van artikel 57/7ter cumulatief dienen te worden vervuld.

In het verzoekschrift wordt nog verwezen naar *“verslagen en informaties”*, zijnde Caucaz.com van 9 januari 2010, *“Le monde en andere kranten e.d.”* d.d. 12 juni 2010, een verslag van OSAR van 12

september 2011, een rapport van de Verenigde Naties van 2 juni 2010, een rapport van Amnesty International van 29 mei 2010, een rapport van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa en "ECRE Guidelines on the treatment of Chechen internally displaced persons" van maart 2011. In het verzoekschrift wordt gesteld dat deze informatie aantoonst dat het relaas van verzoeker G.K. "hoogst waarschijnlijk is", gezien "ontvoeringen in Tsjetsjenie worden inderdaad vaak gerapporteerd" (sic).

Volgens verzoekers doet de commissaris-generaal "alsof zulke ontvoeringen niet plaatsvonden, alhoewel de feiten die door de verzoeker naar voren worden gebracht daarmee congruent zijn".

De Raad antwoordt dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat, om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoekers melding maken van een arrest van het EHRM van 27 mei 2010, ziet de Raad niet in hoe dit de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing kan weerleggen.

2.8. Verzoekers leggen ter terechtzitting een artikel neer getiteld "Tchéchénie: la responsable d'une ONG et son mari tués", gepubliceerd op 11 augustus 2009 en een fax van hetzelfde artikel verzonden op 12 december 2012, niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vertaald.

Daargelaten de vaststelling dat het artikel blijkbaar dateert van 11 augustus 2009 en verzoekers niet aantonen waarom dit stuk niet eerder in de administratieve procedure konden neerleggen, hoewel dit op straffe van nietigheid is voorschreven in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet wanneer er "nieuwe gegevens" worden ingeroepen, ziet de Raad niet in hoe dit artikel over de moord op een mensenrechtenactiviste en haar echtgenoot, de talrijke onaannemelijkheden in het asielrelaas van verzoekers kunnen herstellen.

2.9. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, n wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.10. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat verzoeker G.K. en verzoekster G.Y. tijdens deze verhoren afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen; een advocaat was bij het verhoor op 15 maart 2011 aanwezig.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat, gezien verzoeker G.H. om medische reden verhinderd was om in te gaan op de uitnodiging tot verhoor op het Commissariaat-generaal, hem gevraagd werd schriftelijk te antwoorden op enkele vragen. Het Commissariaat-generaal ontving op 10 augustus 2012 een antwoord waarin verzoeker onder meer verklaarde dat al zijn problemen omwille van zijn zoon waren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE